

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

ANUL 58 Seria II-a Nr. 413

8 pagini 15 bani

Miercuri 23 noiembrie 1955

La a zecea aniversare a FEDERAȚIEI DEMOCRATE INTERNAȚIONALE A FEMEILOR

de **STELA ENESCU**
președinta Comitetului Femeilor
Democrate din R.P.R.

și colonii, a stat și stă
în centrul preocupărilor
F.D.I.F.

Astfel, conferința femeilor din Asia și Africa ținută în 1949 la

Pekin a fost un eveniment deosebit de important pentru emanciparea femeilor din aceste țări. Cu acest prilej femeile cele mai asuprite din lume și-au spus pentru prima oară cuvântul într-o conferință a lor, exprimându-și hotărârea de a sprijini lupta pentru independența națională a popoarelor, singura garanție a îmbunătățirii condițiilor lor de viață. F.D.I.F. în calitate de organizație neguvernamentală pe lângă O.N.U., a prezentat la O.N.U. documente de mare însemnătate susținând drepturile economice și sociale ale femeilor, ridicându-se împotriva sclaviei și aservirii femeilor și copiilor din Asia și Africa.

„Declarația drepturilor femeilor” adoptată în 1953 la Congresul Mondial al Femeilor de la Copenhaga, a devenit o puternică armă a femeilor din țările capitaliste și coloniale, în lupta pentru realizarea revendicărilor lor. Ele sînt însuflețite de exemplul luminos al femeilor sovietice și al femeilor din țările de democrație populară care au obținut egalitate deplină în drepturi cu bărbații în toate domeniile vieții economice, sociale și politice.

F.D.I.F. este inițiativa sîrbătoririi în fiecare an, la 1 iunie, a Zilei Internaționale a Copilului. La Conferința Internațională pentru apărarea copilului care s-a ținut în 1952 la Viena, această organizație a propus constituirea în fiecare țară a comitetelor naționale pentru apărarea copilului, comitete care au obținut serioase succese în lupta lor, antrenînd personalități de seamă și mase de oameni cinstiți, interesați în rezolvarea problemelor legate de viața și apărarea copiilor.

F.D.I.F. este azi cea mai puternică organizație internațională a femeilor, expresie a prieteniei care pe tot cuprinsul pămîntului unește masele de milioane ale femeilor. Ea constituie azi o forță hotărîtoare în uriașa luptă a popoarelor pentru cucerirea păcii.

Femeile din țara noastră sărbătoresc cea de a zecea aniversare a F.D.I.F. bucurîndu-se de victoriile obținute, mîndre că și ele au contribuit la aceste victorii, la sporirea forței și prestigiului mondial al acestei organizații. Ele sărbătoresc cea de a zecea aniversare a F.D.I.F. în condițiile cînd întregul popor se pregătește să întîmpine cu cinste cea de al doilea congres al Partidului Muncitoresc Român. Femeile din țara noastră participă cu înalta încredere în lupta pentru îndeplinirea sarcinilor de plan, pentru întărirea și înflorirea patriei noastre dragi, în lupta activă în puternicul front mondial al păcii.

Săptămîna viitoare, femeile din lumea întreagă sărbătoresc cea de a zecea aniversare a Federației Democratice Internaționale a Femeilor, organizație de luptă pentru apărarea păcii, pentru drepturi și libertate, pentru viața și fericirea copiilor.

La 29 noiembrie 1945, la Paris, trimisele a 40 de țări, exprimînd voința a 80 de milioane de femei, ce au suferit crunt de pe urma războiului declanșat de fasciști, au pus pentru prima oară în istorie bazele unei organizații internaționale a femeilor: Federația Democrată Internațională a Femeilor.

În cei zece ani care au trecut, F.D.I.F. a dobîndit succese însemnate, devenind o organizație puternică ce înglobează astăzi 200 de milioane de femei; iar influența ei se extinde în 80 de țări.

Căpătările pentru pace și o viață mai bună din diferite țări au simțit permanent sprijinul și îndrumarea acestei organizații.

Unite în F.D.I.F. milioane de femei din lume au fost prietene de surorile lor din Coreea, Vietnam, din Tunis, Maroc, Algeria sau Kenia, dinde la ajutor și curaj în grelele încercări prin care au trecut. Este cunoscută, bunăoară, marea campanie pe care a dus-o F.D.I.F. împotriva războiului pustiitor din Coreea.

Cu înalta încredere au sprijinit femeile de pretutindeni hotărîrile congreselor internaționale pentru pace. Ele au participat la formarea de comitete naționale și locale de luptă pentru pace, precum și la reușita campaniilor de semnături pe Apelurile de la Stockholm și Viena. Numeroase femei din țările coloniale și capitaliste înfruntînd teroarea polițienească au pătruns în fabrici în case, au lămurit oamenii adevăratele sensuri ale mișcării pentru pace și i-au convins să semneze apelurile păcii. Nu puține sînt exemplele ca cel al indienei Daljee Pritam Singh care ea singură a strîns 40.000 semnături.

Cea mai recentă manifestare internațională care a fost totodată unul din cele mai importante succese ale F.D.I.F., a fost Congresul Mondial al Mamei „pentru apărarea copiilor, împotriva războiului, pentru dezarmare și prietenie între popoare”, congres ținut în această vară la Lausanne (Elveția).

Prin mesajul adresat de participantele la Congresul conferinței șefilor celor patru mari puteri din Geneva și prin scrisoarea către O.N.U. milioane de mame și-au spus cuvîntul cu privire la destinderea încordării internaționale, la reducerea armamentelor și la folosirea în scopuri pășnice a energiei atomice.

Problema drepturilor femeilor ca muncitoare, ca călătorești și ca mame, problema arzătoare pentru milioanele de femei din țările capitaliste

Zilele prieteniei ROMINO-FRANCEZE

de Acad. IORGU IORDAN

Zilele prieteniei romino-franceze, care se deslăsoară acum în Republica Populară Română și în Franța, sînt o prilej mînat pentru toți iubitorii sinceri ai poporului francez și ai culturii lui să-și arate dragostea și admirația față de țara ai cărei fii au dărîmat Bastilia și, o dată cu ea, privilegiile claselor exploatare feudale, au făcut revoluția de la 1848 și au înfăntuit, fie și pentru scurt timp, Comuna din Paris.

Franța a fost numită, pe drept cuvînt, țara revoluțiilor. Astăzi încă, în ciuda regimului capitalist, poporul francez dă dovadă, prin lupta pe care o duce pentru o viață mai bună, că n-a uitat tradiția revoluționară, veche de aproape 170 ani. Puterea mișcare pentru apărarea păcii, în fruntea căreia se află, pe plan internațional, ca președinte al Consiliului Mondial al Păcii, marele om de știință francez Frédéric Joliot-Curie, a găsit și găsește în poporul francez un puternic ecou. Partizanii luptei pentru pace sînt numeroși în Franța.

Toate acestea dovedesc că poporul francez își păstrează locul de cinste pe care l-a avut în istoria Europei și a lumii și că dușmanii lui, aceea care, încă după primul război mondial, vorbeau despre decăderea lui, s-au înșelat amarnic.

Noi românii nu putem uita că conducătorii mișcării de la 1848, în frunte cu N. Bălcescu, au luptat pentru dreptate și libertate, luînd pildă și de la înaintașii și contemporanii lor francezi. Numai trădarea idealurilor revoluționare de către burghezia aliată cu moșierimea a împiedicat dezvoltarea istoriei noastre așa cum începuse ea încă din 1821, prin răscoala lui Tudor Vladimirescu.

Zilele prieteniei romino-franceze însemnează strîngerea de mai departe a tradițiilor legăturii dintre poporul român și poporul francez. Să ne silim cu toții pentru ca aceste legături să se dezvolte pe linia democrației adevărate, pe linia luptei pentru înțelegere între popoare.

Bibliografie

Opere literare inspirate din viața și lupta femeilor

MAXIM GORKI — „Mama” (roman-gazetă). Ed. Cartea Rusă, București 1955, 128 pag., 3,50 lei.

GALINA NIKOLAEVA — „Povestea Nastei Kovsova” (Colecția „Meridiane”), — E.S.P.L.A., București 1955, 168 pag., 1,50 lei.

MIHAIL SADOVEANU — „Baltagul”, București, E.S.P.L.A., 1953, cap. XIV, pag. 169-184.

G. COȘBUC — Poezii, vol. I, București, E.S.P.L.A., 1953. (Clasicii Români) — „Mama” pag. 191-193.

AL. VLAHUȚĂ — „La Aric”, Opere alese, vol. II, pag. 70-73, E.S.P.L.A., București, 1953.

MAGDA ISANOS — Ver-

suri, București, E.S.P.L.A., 1955 — „Mama” pag. 97-99, — „Copilul meu, să nu mă cauți” pag. 199-200.

CAMIL PETRESCU — „Un om între oameni”, roman, vol. I, pag. 370-388, Editura Tineretului, București, 1953.

MARCEL BRESLAȘU — „Cîntec de leagăn al Doncâi”, Ed. C.C.S., București, 1955, 49 pag., 2,50 lei.

SUȚO ANDRĂS — „Deputata”, E.S.P.L.A., București, 1953, 31 pag., 0,23 lei.

REMUS LUCĂ — „Ana Nucului” Editura Tineretului, București, 1953, 253 pag., 4,45 lei.

NOTA REDACȚIEI: Recomandăm aceste cărți cercurilor de citit.

Un sfătuitor iubit al oamenilor muncii

80 de ani de la nașterea lui M. I. Kalinin

La 19 noiembrie s-au împlinit 80 de ani de la nașterea lui Mihail Ivanovici Kalinin.

Fiu de țărani săraci ce trăiau la marginea satului Verhniaia Troița, într-o căsuță de lemn, M. I. Kalinin s-a alăturat mișcării revoluționare încă din tinerețe. Lucriind de tînr ca muncitor la uzinele Putilov, iar în anul 1898 intrînd în partid, M. I. Kalinin a devenit în curînd unul din cei mai apropiați și credincioși tovarăși de luptă ai marelui Lenin în lupta pentru crearea partidului comunist.

După Marea Revoluție din Octombrie M.I. Kalinin a îndeplinit timp de 27 de ani funcția de președinte al Comitetului Central Executiv pe întreaga Rusie, iar apoi cea de președinte al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Poporul sovietic, oamenii muncii de pretutindeni îi păstrează lui M. I. Kalinin o amintire luminoasă, viața și activitatea sa fiind pildă însușește pentru întreaga omenie progresistă.

Mai scumpă decît viața

Trăiește azi în București o bătrînă, înconjurată de respectul și prețuirea oamenilor. Este Smaranda Florescu, o veche luptătoare pentru marea cauză a partidului. În decursul celor aproape 20 de ani de activitate ilegală ea a îndurat multe din partea călăilor siguranței. Modesta ei căsuță de la Iași era bine cunoscută comuniștilor care stabiliseră aici un loc de legătură. În rîndurile care urmează sînt povestite faptele care arată cît de mare era dirzenia acestei femei în fața tuturor chinurilor siguranței și în același timp cît de mare îi este și inima.

Încăperea avea cinci metri pe doi. Nici o fereastră. Un singur bec care ardea tot timpul, înmăștiat întinericului. Lîngă peretele victima. O femeie bătrînă cu părul alb, năclăit de singe, și mîinile legate la spate. Ofițerul care o bătuse îi vorbea încet, cu prefăcută căldură:

— N-ai vrut să mă ascuți, măicuță... de! Ce să-ți fac. Așa ceva nu-i pentru vîrsta dumitale...

— Ei, spui?

— Nu știu nimic, roști greu și răgușit femeia.

— Iți nenorocesci copiii măicuță... Le-am făcut dosar.

— Voi sinteți nenorociți... O să plătiți odată...

— Plutonier! urlă înghețat ofițerul — leag-o.

Urmără citeva clipe de liniște. Pe urmă se deschise ușa. Înăuntru pași, orbită de lumină, o fată. Bătrîna se smuci. O recunoscu pe una din nepoate.

— Apropie-te, îi porunci ofițerul fetei. Fata veni lîngă masa cea ponosită. Era tînără, abia ieșită din copilărie. Avea mîinile umilate și vinete. În ochii mari, albaștri, flutura o umbră de teamă.

— O cunoști? Întrebă ofițerul arătînd spre bătrînă.

— Da... E bunica.

— Comunistă veche — zise ofițerul.

— E bunica mea — repetă fata.

— Să sperăm că nu-i semeni — zise ofițerul.

Fata își regăsi stăpînirea de sine.

— Se zice că i-arn moștenit ochii.

— Lasă vorba. Nu asta te-am întrebat. O iubești?

— Asta nu este întrebare. V-am spus că e bunica. În urmă cu patru ani îmi spunea povești...

— Lăsați fata în pace — gemu de lîngă perete bătrîna.

— Asta cerem și noi. Spune tot ce știi și îți dăm drumul.

— Nu spun nimic.

— Plutonier, ia-o în fabrică — spuse ofițerul și în același timp își rezeși mîna în umărul fetei și o aruncă în mijlocul încăperii. Pe urmă, tremurînd de enervare, își aprinse țigarea. Plutonierul o apucă de păr și o trînti în genunchi.

— Dezbrac-o, — urlă ofițerul... Goală s-o bați. Să știe cine-i puterea...

Ofițerul răgușise, iar soldatul tremura.

— Spune ticăloaso!... Spune!... Am să-ți aduc pe toți aci, toată familia asta de bolșevici! Calc-o în picioare plutonier!

— Nu mă bateți... Nu dați... Mă doare... Bunică! Oh! Bunică...

Bătrînei îi tremura bărbia.

Se prăvăli în genunchi, ațit cît o lăsau legăturile și-și întinse trupul spre fetea pe care o ținuse în brațe, pe care o legănasă.

— Da... bunică... știu mititico... te doare... te doare... Oh! N-o omorîți... călăilor. E un copil. Loviți-mă pe mine... bestiilor...

Fata sotti cu glasul stîns: — Taci bunică... să taci bunică... Să nu spui nimic. Închide ochii... Nu te nita... Sint tare! Să nu-i spui mamei ce mi-au făcut bunică... Să nu-i spui... Și nu plînge! Nu plînge...

Bunica își mușcă buzele umflăte pînă simți în gură din nou gustul sărat al singelui...

— Nu plîng draga bunicii... Nu plîng!... Dar lacrimile îi curgeau nestăvilite pe obraji zbîrciți și vineti de bătaie... Lîngă masa ponosită se prăvăli ceva greu și cu zgomot. Soldatul de pază își pierduse cunoștința. L-au scos afară tîrîs.

...Și cuvintele de trădare, pe care le așteptau călăii, n-au ieșit din gura bătrînei. Nu era chin în stare să-i frîngă credința ei de comunistă. Această credință îi era mai scumpă chiar decît viața ei.

FLORIN MURGU

Lupta partidului nostru pentru făurirea și întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărani, meza muncitoare

(II)

de Conf. univ. N. LUPU

s-au putut înfemeia 400.000 de noi gospodării, iar alte 500.000 gospodării mici și-au putut spori suprafața de pămînt.

Toate acestea au făcut ca țărînimă muncitoare să sprijine puternic clasa muncitoare și Partidul Comunist Român în aducerea la cîrma țării a unui guvern democratic, guvernul instaurat la 6 Martie 1945.

În anii care au urmat, ani grei pentru țara noastră, cînd la distrugerile războiului s-au adăugat și greutățile provocate de secetă, țara noastră s-a bucurat de ajutorul permanent al Uniunii Sovietice. Toate măsurile inițiate de partid pentru în-sănătoșirea economică și financiară a țării și pentru îmbunătățirea vieții ce-or ce muncesc, au făcut ca alianța dintre clasa muncitoare și țărînimă muncitoare să crească și să se întărească. Aceasta a făcut ca puterea celor ce muncesc în frunte cu clasa muncitoare condusă de partid să se dezvolte în așa măsură încît spre sfîrșitul anului

1947 să poată fi îndepărtați din guvern ultimii reprezentanți ai burgheziei și moșierimii, iar la 30 Decembrie 1947 să fie înlăturată monarhia și proclamată Republica Populară Romînă.

Marile cuceriri revoluționare obținute în acești ani au arătat din pînă cît de uriașă este puterea unită a clasei muncitoare și țărînimii muncitoare sub conducerea clasei muncitoare, au arătat că numai această putere este în stare să înfrîngă împotrivirea exploatare și să ducă pînă la capăt cauza sfîntă a eliberării celor ce muncesc de orice exploatare și aspirare.

Sprijinindu-se pe temelia de nezdruccinat a alianței dintre clasa muncitoare și țărînimă muncitoare, puterea noastră populară a înfăptuit naționalizarea principalelor mijloace de producție. Uzinele, fabricile, băncile, transporturile etc. au fost smulse din mina capitaliștilor și trecute în proprietatea poporului. Aceasta a făcut ca puterea economică și politică a statului nostru democrat-popular să crească și mai mult.

În politica sa de construire a socialismului, a orînduirii în

care să numai existe exploatarea omului de către om, partidul și guvernul urmează calea arătată de experiența construirii socialismului în U.R.S.S. Statul nostru merge neabătut pe calea dezvoltării industriei socialiste, a dezvoltării cu precădere a industriei grele. Dezvoltînd industria grea și mai ales ramura producătoare de mașini, statul nostru asigură dezvoltarea întregii economii, deci și a agriculturii. Prin înzestrarea cu mașini s-au creat condițiile tehnico-economice necesare îmbunătățirii muncii în agricultură și prin aceasta de ridicare neîncetată a nivelului de trai al țărînimii muncitoare.

Ajutînd țărînimă muncitoare să dezvolte producția agricolă, partidul arată totodată că singura cale pentru a scăpa definitiv de exploatare și a-și clădi o viață fericită este calea unitii micilor gospodării fîrîmitate în mari gospodării colective unde pămîntul poate fi lucrat cu mașinile cele mai perfecționate și unde se pot aplica cele mai înaintate metode de cultivare a pămîntului.

Sprijinindu-se pe țărînimă cu gospodărie mică, stringînd alianța cu țărînimă mijlocie și ducînd fără încetare lupta împotriva chiaburimii, clasa muncitoare condusă de Partidul Muncitoresc Român pășește cu succes în fruntea luptei pentru construirea orînduirii socialiste în patria noastră.

În noile împrejurări create după actul istoric de la 23 August 1944, alianța clasei muncitoare cu țărînimă muncitoare — sub conducerea clasei muncitoare condusă de P.C.R. — s-a făurit în lupta pentru înfăptuirea reformei agrare și a desființării moșierimii ca clasă, în lupta împotriva tuturor formelor feudale de exploatare a țărînimii, în lupta pentru democratizarea țării.

Reforma agrară a fost înfăptuită pe cale revoluționară împotriva burgheziei și moșierimii, a partidului ei așa zise istorice, în poșida piedicilor pe care au căutat să le pună în calea acestei reforme guvernele cu majoritate reacționară de pînă la 6 martie 1945. Pămîntul a fost împărțit ce-or ce-l muncesc. Acest act a arătat țărînimii muncitoare din țara noastră că numai alături de clasa muncitoare și sub conducerea clasei muncitoare se poate dezrobi și poate scăpa de mizerie, își poate făuri o viață îmbelșugată.

Între reforma agrară legiferată în 1945 și reforma agrară pe care a fost nevoită s-o facă în 1921 cîrmuirea burgheză-moșierăscă, este o adîncă deosebire. Reforma din 1921 urmărea să arunce praf în ochii țărînimii muncitoare, să o înșele. Ca dovadă, după ce de la bun început numeroase categorii de țărani săraci n-au primit drept de împroprietărire, 34 la sută dintre acei căroră burghezia și moșie-

rimea s-au îndurat în cele din urmă să le recunoscă acest drept, au rămas totuși neîmproprietăriți. Din suprafața expropriată s-au împărțit numai 56 la sută. Reforma din 1921 care n-a făcut decît să reducă în mică măsură marea proprietate moșierăscă, a păstrat toate formele vechi de exploatare a țărînimii și în primul rînd dijma. De asemenea, legea de reformă agrară votată atunci a permis moșierilor ca prin diferite mijloace să se sustragă de la expropriere sau să împiedice și să târăgăneze aplicarea ei. În 1945 mai erau încă numer ase procese în legătură cu această reformă.

Spre deosebire de această reformă făcută de burghezie și de moșierime, reformă care așa ciuntită cum era, n-a fost nici măcar aplicată pînă la capăt, reforma agrară din 1945 realizată sub conducerea clasei muncitoare și a partidului ei a dus la împroprietărire a 918.030 țărani fără pămînt sau cu pămînt puțin. Peste un milion de hectare de pămînt a fost împărțit fără plată, țărînilor muncitori. Ca urmare a acestui fapt

Pentru ca pământul SĂ DEA ROADE MAI BOGATE

SCRISOARE DESCHISĂ

Să nu credeți cumva că această scrisoare se adresează tuturor țărănilor muncitori din comuna Curcani, raionul Oltenița, regiunea București. Nu! Ar fi nedrept din partea noastră. În comuna Curcani, majoritatea țărănilor muncitori și-au achitat cotele de porumb către stat, ca de pildă Pană Matei, Vlad Gheorghe etc.

Mai sînt însă și unii țărani muncitori care amină de pe o zi pe alta achitarea datoriilor către stat. A trecut aproape o lună de la data cînd s-a terminat recoltarea porumbului. Normal ar fi fost ca pînă acum planul comunei — la colectarea porumbului — să fi fost îndeplinit sută la sută. În comună însă nu s-au atins decît 85 procente. De ce?...

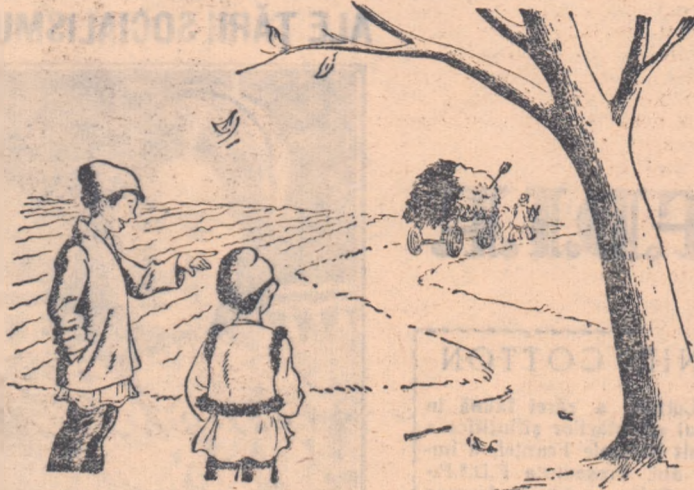
În primul rînd ne adresăm dumitale, tovarășe Iordache G.

Alexandru. În toamna aceasta cînd îți ai cules porumbul ai fost deosebit de mulțumit. Ai obținut o recoltă bună pentru că niciodată ca acum n-ai fost atît de mult sprijinit. Inginerii și tehnicienii agronomi de la sfatul popular raional, S.M.T. sau punctele agricole îți-au dat îndrumările de care ai avut nevoie în cunoașterea mai bună a cerințelor acestei plante. Tractoarele S.M.T.-ului îți-au arat ogorul adînc și sănătos. Ai fost mulțumit și ai spus deseori consătenilor dumitale că asemenea arătură n-ai făcut de cînd ești. Te-ai bucurat așa cum e firesc. Dar cînd a fost să-ți achiziți obligația la porumb n-ai dat nici măcar 163 kg — plata muncilor S.M.T., amînd mereu treaba de azi pe mîine. De ce accepți, tovarășe Iordache, să te afli pe aceeași listă cu răi platnicii cunoscuți în comună, chiaburii Zamfir Ștefan, Zamfir E. Vasile, etc? Firește că la chiaburi nu mai poate fi vorba de neglijență în achitarea datoriilor, ci de rea voință, de sabotaj, pentru care își vor primi pedeapsa meritată.

Mărfurile noi sosite la cooperativă, mărfuri bune și la prețuri convenabile, construcțiile noi din comună, asistența medicală pe care o primiți gratuit, creditele ieftine pe care vi le acordă statul sînt o parte din formele concrete prin care statul nostru democrat-popular, clasa muncitoare, vă sprijină frățeste în lupta pentru o viață mai bună. Or, știut este că fiecare om se simte dator ca atunci cînd primește un ajutor prețios să răspundă așa cum se cuvine.

Socotim că atît dumneata tovarășe Iordache G. Alexandru, cît și ceilalți țărani muncitori care au întîrziat predarea cotelor și mai ales cele de porumb, veți ține seama — și cu acest prilej — de bunul obicei al poporului: să nu rămiți datornic, să-ți achiziți neîntîrziat datoriile față de statul nostru democrat-popular.

Tot mai mulți țărani muncitori folosesc gunoiul de grajd ca îngrășămint natural.

— Uite, unchiul merge să pună griul sub brazdă!...
— Păi nu văd nici un griu!
— Nu-l vezi acum, dar ai să-l vezi la vară!
(Desen de C. FLORIAN)

Sfîrșiți omida păroasă

În acest an mai mult ca oricînd ne-am convins cu toții cît de mari pagube pot aduce pădurilor și livezilor omida păroasă a stejarului.

De aceea trebuie ca fiecare gospodar să înceapă de pe acum combaterea — pînă în primăvară — a acestui dăunător. Ca metode recomandăm fie răzuirea și apoi arderea grămăjoarelor de ouă depuse pe trunchiurile copacilor sau pomilor, fie prin stropirea cu petrol (gaz) a trunchiurilor.

Posta JURIDICĂ

• În țara noastră pământul poate fi arendat?

Țăranul muncitor Gheorghe Botan din comuna Bascov, raionul Pitești, ne-a cerut lămuriri cu privire la întrebarea de mai sus.

RĂSPUNS: Arenda este un mijloc prin care moșierii și chiaburii exploatau în trecut țărănimea muncitoare. Ea nu are deci ce căuta în regimul nostru democrat-popular care luptă pentru lichidarea exploatarei omului de către om. De aceea în țara noastră, arenda — sub orice formă — a fost desființată. Potrivit Deciziei Ministerului Agriculturii și Silviculturii Nr. 1204 din 3 septembrie 1947, arenda este interzisă. Această decizie este în vigoare și astăzi. Orice act de arendă întocmit este considerat deci ca ilegal.

SCRISORI DIN SATE

Nădejdem că pînă în primăvară vom avea și noi colectivă

Nu sînt cărturar, dar voi încerca pe cît îmi va fi cu putință, să vă povestesc pe această cale despre munca și izbînzile întovăririi noastre. Și cum orice viață își are începutul ei, voi începe și eu cu anul în care am pus temelii întovăririi agricole, anul 1952.

N-a fost tocmai ușor în acel an. Bunăoară, fruntașii de azi ai întovăririi ca Sandu Petrea, Andrei Dumitrascu, Vlad Tutulan și alții, la început nu vroiau nici în ruful capului să muncească unii, desi la înscrierea în întovărire spusese că vor respecta întocmai statutul. Nu vroiau să facem laolaltă nici grăpatul, nici semănatul, nici recol-

tatul și nici alte lucrări. Doar ogoritul îl făceam împreună, pe întreaga suprafață și aceea pentru că arătura o execută S.M.T.-ul.

Ei, dar a trecut '52, au trecut și anii următori... Oamenii au văzut cu ochii lor neajunsurile nerespectării statutului întovăririi. Acum lucrăm laolaltă nu numai la arat, ci

aproape 1000 ha. La noi oamenii și-au adus în întovărire tot terenul cultivabil pe care-l aveau și nimănu nu-i pare rău. Întovărirea l-a ajutat și-l ajută pe fiecare în parte să țasă din nevoi. Aproape cu toții ne-am cumpărat cite o căruță nouă; peste 20 întovăriși și-au făcut case noi; vreo 25 și-au cumpărat vite. Bunăoară, numai Dumitru Comănescu are acum în gospodăria lui și cal și vacă și porci.

Pe raion și chiar pe regiune, întovărirea noastră agricolă este socotită ca fruntașă.

Acum în toamnă — muncind în comun și avînd sprijinul S.M.T. — noi am reușit să terminăm la vreme însămînțările, fiind primii pe raion. Semănăturile din tarla-tele întovăririi vor intra astfel în iarnă bine înfrățite. De asemenea și cu arăturile de toamnă sîntem pe terminate. În ce privește cotele datorate statului de asemenea le-am predat la zi.

Și acum, în încheierea acestor rînduri, as vrea să spun că ne bate tot mai mult gîndul să trecem la o treaptă de muncă mai înaltă, la gospodăria colectivă. Tot mai mulți întovăriși de-ai noștri și-au dat seama că în gospodăria colectivă recoltele pot sporii și mai mult, că aici se poate dezvolta un sector zootehnic pu-

și la grăpat, semănat, recoltat și treierat.

Dacă un întovărit nu are grăpă și cal, el este ajutat de un alt întovărit cărui a însă trebuie să-i plătească după un tarif stabilit în adunarea generală. Fiecare familie de întovărit lucrează pe terenul despărțit prin țărși, însă lucrările agrotehnice se aplică pe întreaga tarla. Noi am păstrat împărțirea tarlaiei pe familii de întovăriși — potrivit cu suprafața de teren adusă în întovărire — pentru a asigura în felul acesta o răspundere individuală asupra muncii. Lucrînd în felul acesta, am putut face la timp și bine treburile din cîmp, reușind să obținem recolte bune. Așa, de pildă, în anul acesta la porumb am scos în medie cîte 3.000 kg. boabe la hectar, la grîu 1.400 kg., la floarea-soarelui 1.800 kg. Astfel, recolta medie scoasă la hectar de către întovărire la principalele culturi cerealiere a întrecut cu 300—400 kg. media obținută — la aceste culturi — de cea mai mare parte a țărănilor muncitori cu gospodării individuale din comuna noastră.

Odată cu izbînzile fecărui an a crescut și numărul întovărișilor. De la 80 de familii cite eram la început, am ajuns astăzi la peste 230, cu o suprafață totală de

ternic, aducător de venituri mari, se pot dezvolta și alte ramuri de producție rentabile. În gospodăria colectivă știința poate fi mai mult folosită, iar viața este mai îmbelsugată. Asupra tuturor foloaselor despre care am pomenit aici noi ne vom sfătui pe îndelete în adunările generale pe care le vom ține. Și trag nădejde că primăvara ne va găsi cu acest gînd înfrățit.

CONSTANTIN TUDOR

președintele întovăririi agricole din comuna Galbenu, raionul Filimon Sîrbu, regiunea Galați

Săptămîna

de la 26 noiembrie
la 2 decembrie 1955

CALENDAR AGRICOL

ogorului cu gunoi de grajd, precum și cu îngrășămintele potasice și fosfatice. Îngrășămintele chimice se vor da numai în proporție de 60 la sută din cantitatea totală cerută de planta care urmează a fi cultivată, iar restul de 40 la sută se va da în primăvară. Pe terenurile înghețate se cară gunoiul de grajd și se așează la capul locului în platforme acoperite cu pămînt.

ÎN GRĂDINĂ. — Se termină plantarea legumelor sub iarnă pe locuri adăpostite și ridicate și continuă stringerea bălegarului proaspăt de cal în scopul folosirii lui la răsadnițe. După recoltarea verzei și a rădăcinărilor trebuie luate măsuri pentru păstrarea lor.

IN CIMP. — Acolo unde terenul nu a înghețat continuă arăturile adînci pentru însămînțări de primăvară și îngrășarea

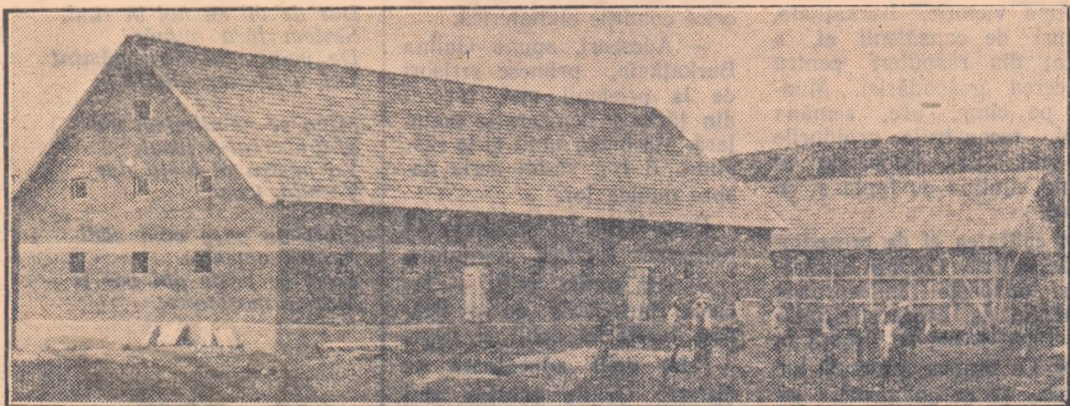
TIMPUL PROBABIL

cembrie, cînd începe să se îmoineze. Între 26 și 28 noiembrie cerul se menține schimbător, mai mult senin și numai în Maramureș și nordul Moldovei mai cade, ninsoare slabă. De la 29 noiembrie și pînă la 2 decembrie timpul se umezește și cerul va fi mai mult acoperit în cîmpia Dunării, unde dimineața se va lăsa ceață groasă și chiciră.

Temperatura coboară foarte mult noaptea între 10—15 grade sub zero, iar ziua va urca la 2—3 grade peste zero. Se prevăd nopți mai geroase în Transilvania și Moldova și mai puțin geroase în lunca Dunării și Dobrogea.

N. TOPOR

Noile construcții ale colectivei au fost gata la timp

Deosebit de bune au fost roadele din acest an și în gospodăria agricolă colectivă din satul Bolduț, raionul Turda, regiunea Cluj. Dar pentru păstrarea lor în bună stare pînă la împărțirea veniturilor ca și pînă la însămînțările de primăvară colectivștilor le trebuiau noi construcții. Iată în fotografie magazia de cereale și pățul construit în toamna aceasta.

VREM PRIETENIE ÎNTRE

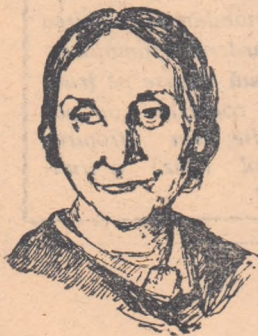
LUPĂTĂTOARE DE FRUNTE ale F.D.I.F.

GLORIOASELE FIICE ALE ȚĂRII SOCIALISMULUI

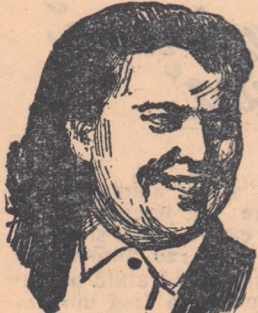
EUGENIE COTTON

Eugenie Cotton, a cărei faimă în domeniul cercetărilor științifice a trecut de mult hotarele Franței, a împlinit 74 de ani. Președinta F.D.I.F.-ului, Eugenie Cotton, este în fruntea marilor acțiuni ale Federației. Ea este totodată și vicepreședintă a Consiliului Mondial al Păcii. Pentru merite deosebite în lupta popoarelor pentru pace și progres, Eugenie Cotton a primit în anul 1951 înalta distincție — Premiului Internațional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare”;

NINA POPOVA

Nina Vasilievna Popova — vicepreședintă a Federației Democratice Internaționale a Femeilor, este binecunoscută în Uniunea Sovietică și în străinătate. Nu odată, Nina Popova a adresat femeilor din întreaga lume chemarea mamelor sovietice de a se uni pentru menținerea păcii între popoare. Apreciindu-i-se munca și lupta neobosită pentru binele omenirii, Nina Popova a primit Premiul Internațional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare”.

MONICA FELTON

Președinta Adunării Naționale a Femeilor Engleze, Monica Felton, a devenit cunoscută lumii întregi prin felul curajos cum a demascat prin scris războiul nedrept din Coreea. Vicepreședintă a Federației Democratice Internaționale a Femeilor, Monica Felton participă activ la lupta popoarelor pentru pace. Pentru aportul adus în această luptă, ea a primit Premiul Internațional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare”.

Muncitoare, colhoznică, intelectuală ori gospodină, la locul de muncă și în viața de toate zilele, femeia sovietică este permanent un viu exemplu. În fotografii:

1) Edjehiz Godukova, colhoznică din artelul agricol „A. A. Andreev”, regiunea Mariisk din R. S. S. Turkmână.

2) Leontina Pilups, una din cele mai bune textiliste de la combinatul „Rigas Audums” din Riga.

3) Arhitectul I. S. Samoilova, autorul unei serii întregi de construcții înalte din Moscova și orașul-erou Sevastopol, alături de tehnicienii arhitecți V. Smirnova și I. Elizavrova, planificând construcțiile unei arte a raionului Lenin din Moscova.

Pentru ca surisul senin să lumineze forțele sub steagul F.D.I.F. Ele sînt hotărîtoarea omenire să nu treacă niciodată prin război.

— F R A

*Vo, mame!
Învățați pruncii voștri
înainte de cuvîntul mamă
înainte de cuvîntul piine
cuvîntul pace!*

*Vo, dascăli!
Învățați copiii voștri
odată cu cuvîntul dreptate
odată cu cuvîntul datorie
cuvîntul pace!*

*Vo, oameni!
Sădiți în sufletele voastre
odată cu dragostea de viață
înainte de spaima de moarte
cuvîntul pace!*

*Puneți-l, mame, pruncilor
ca zimbet trandafiriiu în colțul gurii
Învățați-l, dascăli, o singură ură,
împotriva semănătorilor urii!
Lăsați-l oameni, să răsune în vol, ca
cîntecul păcii!*

CHEMARE

de N. Tăutu

*Către tine zboară azi
Cîntul și chemarea,
Pînă-n munții mari cu brazi
Pînă unde-i marea!*

*Și-al meu cîntec de-l ascuți
Lîngă leagănul mamă,
Pentru fiii noștri mulți,
Cîntă-l fără teamă.*

*Doar cu lacrimi nu pzești
Fiița lor micuță!
De dureri n-ai să-i ferești
Singură măicuță!*

*Dar de vil cu noi în rînd,
Sîntem fără număr
De pe-ntregul larg pămînt
Zid-urca-vom tîndr.*

*Mîna ce ne-ntindem iar
Și-a-ncercat-o focul,
Va păstra al vieții dar
Veselia, jocul.*

*Flori de pace vom sădi
Pentru omenire
Flori ce peste ani vor fi
Marea moștenire.*

T. Tvetov

Galina Burkațkaia PREȘEDINTĂ de COLHOZ

Pe Galina Burkațkaia, Erou al Muncii Socialiste, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S., președintă a colhozului „Hrușciiov” din Ucraina, regiunea Cerkaskaia, am cunoscut-o înainte de a vizita satul Gheronimovka. Am stat cu ea de vorbă la Institutul agrotehnic din Kiev în ziua în care absolvise cursurile prin corespondență, primind calificativul „excepțional”.

Cînd am felicitat-o pentru absolvire, Burkațkaia a ris și a dat din mîna:

— Ce absolvire! Principala examene e acolo în colhoz! Oamenii așteaptă multe de la mine, sînt foarte pretențioși și au dreptate. Gîndiți-vă, e doar colhozul nostru...

Cu cîtă mîndrie, cu cîtă dragoste, spune Burkațkaia aceste două cuvinte: „colhozul nostru”. Și cum să nu fie mîndră cînd în ultimii ani colhozul a obținut în medie la hectar 2.500 kg. grâu, 1.800 kg. la secară, etc.

Anul acesta, colhozul „Hrușciiov” a realizat un venit de peste 4.500.000 ruble. Colhoznicii au primit pentru zilele-muncă mari cantități de grâu, cartofi, legume. Fiecare familie colhoznică a primit în medie 10-12.000 ruble!

Mult a muncit Galina Burkațkaia pentru înflorirea colhozului său. Fiică de țaran din Gheronimovka, Galina a

văzut lumina zilei cînd colhozul luase ființă. Aici a crescut, aici a muncit. Apoi a venit războiul...

După victorie, Burkațkaia, alături de consătenii ei, a luptat din răsputeri pentru refacerea gospodăriei. Munca pe cîmp, țara, semăna grîul, reconstruia grăjdurile de vite. Era totdeauna în frunte, ajutînd cu fapta și cu sfatul.

În calitatea ei de președintă de colhoz, Galina Burkațkaia cunoaște îndeaproape oamenii, de aceea știe unde să-l repartizeze, pe fiecare în parte. Ca urmare a muncii lor rodnice 42 de colhoznici au fost distinși cu cele mai mari ordine și medalii. Oamenii învață în școlii speciale, în ca-

POARE SI DEZARMARE!

FEMEI DIN PATRIA NOASTRĂ

Tinerețea Victoriei Rădulescu

A deseori comunistă Victoria Rădulescu este lăudată de maestrul Nicolae Rucăreanu pentru felul în care muncește.

— Uite ce lucru de calitate a țesit din mâinile ei, le spune maestrul șef muncitorilor din atelierul de sculărie.

Victoria Rădulescu însă nu se înfumurează pentru laudele aduse. Așa este ea. Decît s-o lauzi mai bine s-o povățuiești cum poate da un lucru mai bun, de calitate. Cite odată își amintește cu obidă de viața ei din trecut. Se angajase aici, la Complexul „Grivița Roșie” din București ca femeie de serviciu. Dar nu s-a putut califica decît

în anii regimului de democrație populară. Și iată că de cînd a învățat meseria de polizoare este mereu frumtașă în muncă. Deci nu-i de mirare că de cîțiva ani încoace, pe pieptul ei strălucește ca un simbol al hărniciei Ordinul Muncii clasa III-a.

Muncitoare calificată, Victoria Rădulescu, depășește zi de zi norma, iar în orele ei libere duce o multilaterală și neobosită activitate obștească. Victoria Rădulescu este una din miile de muncitoare care iau parte cu înflăcărare la lupta pentru întărirea puterii economice a patriei, pentru întărirea păcii între popoare.

Președinta colectivei

Om de nădejde, gospodar chibzuit, așa o cunosc consătenii pe Maria Fanache, președinta gospodăriei agricole colective „Vasilescu Vasia” din comuna Roseț, regiunea București. Iubită și prețuită de colectivități, ea conduce cu pricepere și hotărîre treburile obștești ale gospodăriei.

Din anul 1951, cînd a luat ființă, gospodăria colectivă din Roseț, s-a dezvoltat mult. Dacă în 1951 terenurile gospodăriei însumau 235 hectare, în 1955 suprafața pămînturilor unite a ajuns la 1.273 hectare. Totodată a crescut simțitor producția la hectar.

În gospodărie s-au înălțat construcții noi; s-a dezvoltat mult sectorul zootehnic; a crescut neîncetat valoarea zilei-muncă. De toate acestea este legată nemijlocit munca președintei. Maria Fanache muncește neobosit pentru ca gospodăria colectivă să fie mereu mai puternică, să aducă belșug în casele colectivizatorilor, să atragă tot mai mulți țărani muncitori pe calea muncii unite.

Urmînd exemplul președintei, multe alte colectiviste muncesc cu tragere de inimă și reușesc să se achite cu cinste de sarcinile de răspundere care le-au fost încredințate în cadrul gospodăriei colective.

MAMA'

de JUAN DEJANO

Mamă,
plînsul tău nu ajunge.
Nu dezarmezi moartea
cu lacrimi.
Pacea
nu se cîștigă
plecînd fruntea
în fața amenințării.

Vino, apropie-te de ăst țărnam
al nădejdiei.
Alătură-te multimii
care trece
cu strălucirea vieții în privire
luptă pînă vei întîlni zorile.
Pentru a-ți salva fiul.
mamă,
plînsul tău nu ajunge.

În romînește de PETRE IOSIF

Felika MOARTA

de NAZIM HIKMET

Bat ușor din ușă-n ușă,
Bat mereu, fără-ncetare.
Dar s-apar la voi eu nu pot.
N-are chip cel mort, nu are.

Am murit la Hiroșima.
Zece ani s-au scurs, firește.
Eu am șapte ani ș-acuma.
Mort, copilul nu mai crește.

Mai întii s-aprinse părul,
Ochii-r flăcări îmi pieriră.
Scrum rămas-am, praș rămas-am,
Vinturi mari mă risipiră.

Nu cer de la voi nimica.
Nu mai cer zaharicale.
Un copil ce-a ars ca paiul,
nu mai vrea să-l iei în poale.

Bat ușor din ușă-n ușă:
— Tanti, scrie! Nene, scrie!
Alți copii să nu mai moară,
Joacă fie, viață fie.

În romînește de MARIA BANUȘ

În primăvara acestui an a avut loc — la Viena Congresul tinerelor mame, denumit și „Congresul vienezei”. Din inițiativa F.D.I.F., participantele la congres au scris fiecare pe pagini volante despre suferințele îndurate în anii celui de al doilea război mondial. S-au adunat în felul acesta mii de pagini care u'teior au alcătuit file de mărturie cuprinse în volumul ce poartă titlul „Cartea despre soarta femeii austriace”. În fotografie: Un aspect de la „Congresul vienezei”.

...șilor, femeile din lumea întreagă și-au unit
lufăie cu toată energia pentru pace, pentru ca
le suferințele ale unui război atomic.

ENTE —

Intreaga viață.

Cînd în toate grăuirile lumii, oricum
l-ar chema
va avea același sunet și aceeași greutate
banul de aur curat
pe care e săpat
cuvîntul: Frate,

atunci, numai atunci,
mame, îi veți fi învățat într-adevăr
ce-nseamnă mamă, ce-nseamnă piine,
numai atunci, dascăli, îi veți fi învățat
într-adevăr
ce-nseamnă dreptate, ce-nseamnă datorie.

Și peste graniți, peste pietre de hotar,
din antipod în antipod,
va fi PACE, în singele și-n sufletul
îmensei norod
de prunci, de copii și de oameni!

MARCEL BRESLAȘU

PENTRU PROGRESUL PATRIEI MELE, PENTRU PACE ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ

...ea, cu pămînt roditor la
lă și cu immense bogății în
fost de multe ori pradă col-
lacomi, iar poporul a fost
t și ținut în întineric pen-
t ușor exploatat. Astăzi, el
tăpîn pe soarta lui și mun-
uziasm, fiind încredințat că
înții și mâinilor lui serveste
el, cît și pentru înflorirea

egală în drepturi cu bărba-
e cu însuflețire în toate ra-
nuncă, la olădirea vieții noi
sfășurare. În țara noastră,
nocrat popular a acordat fe-
ere în puterea, priceperea
a ei încît astăzi ea ocupă
rare răspundere. Avem nu-
nei miniștri, profesori uni-
ședici, artiști, directori de
i, președinte de gospodării
eputate în Marea Adunare
sau în sfaturile populare,
muncă în fabrici, uzine și

ului agriculturii, numeroase
ază și ca șefe de brigăzi, ca
re tehnice sau ca ingineri
rii colective, în gospodării
S.M.T.-uri, în cadrul secții-
e ale sfaturilor populare.
utul de Cercetări Agro-
de lucrez de 21 de ani, sînt
40 la sută femei. Două
12 secțiuni sînt conduse
mă aduc aminte cum în acest

Institut, care în trecut era pus în sluj-
ba moșierilor, femeile erau puține la
număr, iar dintre acestea, cele mai
multe erau rude sau cunoștințe ale
celor ce conduceau treburile statului.
Unele femei arătau și atunci deosebită
pricepere în muncă, dar au rămas tot
în posturi de mică răspundere.
În anii regimului de democrație
populară s-a produs o cotitură în or-
ganizarea Institutului nostru. Intrea-
ra sa muncă de cercetare a fost pusă

de Alice Săvulescu
membru corespondent al Academiei
R.P.R.

în slujba poporului muncitor. Cadrele
noi, tinere, printre care și multe femei,
au fost primite în Institut.

În anul 1949, mi s-a încredințat con-
ducerea secțiunii care se ocupă cu com-
baterea bolilor la plante. Datorită spri-
jinului partidului și guvernului, labo-
ratoarele noastre au fost înzestrate din
ce în ce mai bine. În scurtă vreme îm-
preună cu colaboratorii mei — care
sînt 80 la sută femei — am reușit să
dăm în practică o serie de rețete pen-
tru reducerea pagubelor produse de u-
nele boli periculoase cum sînt: mătura
grîului, mana viței de vie, rîia ne-
gră a cartofului, pătarea frunzelor și
fructelor de bumbac etc.

În anul 1952, ca o încurajare a ac-
tivității mele științifice am fost aleasă
membru corespondent al Academiei

Republicii Populare Romîne: în anul
1953 am fost aleasă deputată a unei
circumscripții electorale din București
și membră în comitetul executiv al
sfatului popular al raionului Stalin.
În tot acest timp am primit o serie
de alte distincțiuni și am luat parte ca
reprezentantă a țării la multe congre-
se din străinătate. De asemenea, mul-
te colege și colaboratoare de ale mele
au fost promovate în munci de răsună-
dere și au primit distincțiuni impor-
tante. Aceeași dezvoltare năvalnică a
activității femeii s-a produs nu numai
în agricultură, ci în toate ramurile de
activitate.

Se împlinesc 10 ani de la înființarea
Federației Democratice Internaționale a
Femeilor. Cu această ocazie nu pot să
nu trec în revistă în minte și în sufle-
tul meu, contribuțiile pe care această
organizație internațională le-a adus
la lupta pentru drepturile femeii în
multele țări în care ea — datorită rin-
duielilor de stat — este exploatată,
umilită, fără drepturi social-politice și
economice.

Prin unitatea lor din ce în ce mai
traimică și avînd exemplul luminos al
ridicării femeilor în țările lagărului
socialismului, în frunte cu femeile so-
vietice, — femeile din întreaga lume
vor reuși să-și cucerească drepturile la
viață și muncă alături de bărbat, pen-
tru a făuri copiilor și familiilor lor,
o viață fericită.

Ajunși la Buru, stătură toată ziua în sat. Era o comună de munte, cu case mici, albe, ascunse în frunzișul bogat al grădiniilor cu pruni și meri. Ploaia nu contenise. Era u-mezeală a dracului și vânătorii de munte, răsfirați prin curțile oamenilor, mîncau din gamele, sezînd pe prispe, pe butuci, ori pe pămîntul gol. Mîncau pe săturate. Bucătarii treceau cu polonicele printre ei și-i rugau:

— Hai, mă, care mai vrea un supliment, că pe poziție cine știe dacă mă lasă Friții să viu cu bucătăria la voi?

Soldații rideau și se uitau către dealurile din față. Acolo, pe înălțimile acelea, la cel mult un kilometru depărtare, aflaseră că sînt pozițiile unității pe care aveau s-o schimbe, o unitate provizorie, o școală de subofițeri adusă acolo în grabă, cu o săptămînă în urmă. Dintr-acolo s-auzeau în răstimpuri pocnituri slabe, parcă plesnea cineva din limbă. Erau lovituri rare, ale armelor de infanterie. Dar se auzeau și bufnituri mai adînci. Nemții trăgeau cu aruncătoarele de 120 și aerul vibra, ofta, proiectilul făcea ca o scroafă: oah-oah-oah... și cădea apoi pe clinul dealului, răscolind pămîntul galben, clisos.

Cei mai mulți dintre soldați, obișnuiți cu frontul, priveau indiferenți, fără nici o tresărire de spaimă, parc-ar fi fost martori la un joc de copii, nevinovat și fără urmări. Ba chiar glumeau, strigînd bucătarilor:

— Auzi scroafa, peseule! O auzi cum grohăie?

— Ce-ar fi să-ți cadă într-un cazan, de-a dreptul peste fasole?

— Ce mai fasole cu carne ar fi!...

A cțiunea nuvelei „Un soldat al partidului” de Petru Vintilă, se desfășoară în 1944 în timpul ruperii frontului hitlerist de la Iași.

În învălmășeala luptei, Petru Visercan, eroul principal al nuvelei, se pierde de unitatea sa. Căutîndu-și tovarășii de arme, el are prilejul să se curvoască cu un activist de partid, de la care învață să privească viața și lumea cu alți ochi. Tot acum întilnește primul număr din ziarul „Scînteia”, pe care-l ia cu el, purtîndu-l în sin.

Ajuns la unitate, după un timp, plutonierul major Mîndrilă Haralambie îi face acte de dezertor. Visercan scapă de această acuzație, și pornește să lupte împotriva fasciștilor, unde se distinge prin curajul și eroismul său.

Sub influența „Scînteii”, purtată la piept, în Petru Visercan incolțesc mugurii revoltei. El știe din ce în ce mai bine pe cine trebuie să urască pentru tot ce a suferit.

Împreună cu tovarășul lui de arme Dumitru, Petru Visercan răspindește printre ostași cuvîntul „Scînteii”, cuvîntul călăuzitor al partidului.

UN SOLDAT AL PARTIDULUI

Petru Visercan mîncase două gamele pline și acuma, sătul, se lungise la adăpost, într-o tindă, pe un braț de paie umede. Dumitru era lîngă el. Visercan scosese ziarul din buzunarul vestonului, îl desfăcuse și-i citea lui Dumitru:

— Ascultă mă aici: „...Noi sîntem pentru efectuarea neîntîrziată a reformei agrare, pentru împărțirea moșiilor la țaranii lipsiți de pămînt, ori cu pămînt puțin. Sîntem pentru exproprierea moși-

— Fragment —
de PETRU VINTILĂ

lor, fără despăgubiri față de marii proprietari de pămînt. Sîntem pentru democratizarea aparatului de stat, pentru epurarea fasciștilor și pentru pedepsirea criminalilor de război de către tribunalele populare“...

Visercan se opri din citit și rămase cu privirea ațintită în plafonul tindei. Acolo, într-un colț, era păienjenis alb, des, întins ca o pînză fină și străvezie. Apoi zise, uitîndu-se în ochii lui Dumitru:

— Nu-mi place de tine. Tu tremuri ca un... Dracu' să te ia, doar ești om. Păi nu înțelegi că acuma a venit vremea noastră, a săracilor? Unde te gîndești? M-auzi ce-ți spun?

— Aud, dar citește mai departe.

În clipa aceea, neobservat de cei doi

soldați, își făcu apariția în tindă plutonierul major Mîndrilă Haralambie. Ni-merise acolo întîmplător, căuta pe cineva, dar cînd dădu peste cei doi soldați, nu pricepu întîi ce fac ei acolo. Apoi de-o dată văzu ziarul desfăcut și fața i se încreți brusc:

— Ce citești acolo, soldat Visercan?

Visercan se ridică în picioare. Ziarul foșnea ușor, semn că îi tremura mîna.

— Un ziar, dom' major.

— Ce ziar, mă? Ce, tu faci politică?

Majorul aprecie greșit situația, crezînd că lui Visercan îi e frică și că de aceea îi tremură mîna. Dar lui Visercan nu îi era frică de fel.

Majorul se apropie de soldat. Acesta duse ziarul la spate.

— N-auzi? Ce ziar citești, bă?

— Un ziar.

Visercan nu vroia să-i spună ce anume ziar citea.

— Care ziar, mă? „Curentul”? „Universul”?

Visercan rosti rar, apăsător:

— „Scînteia”!

— Ce ziar e ăsta, bă?

— Un ziar... al partidului... al partidului comunist.

— Știi mă că în armată nu se face politică? Tu n-ai auzit de „marea mută”?

— N-am auzit.

— Aia-i armata! Tu, eu, ăsta, cum te cheamă, bă?

— Dumitru Lovrin.

— Și tu, soldatul Dumitru Lovrin! Atunci de ce faci politică, mă? Ia adă ziarul încoace!

Majorul se apropie și mai mult, clocoțind de mînie. Visercan sta împietrit, cu ochii fiecși, scînteietori, ațintiți asupra majorului.

— Nu vrei, mă?

Visercan rosti atunci, cu un glas necruțător, un glas care avea în el ceva crud, înfricoșător, neomenesc:

— Să nu te atingi de mine că te împusc. Și să nu-ți umble gura, că mie n-o să-mi tremure mîna. Știi că pe front sînt și gloanțe rătăcite... Știi cum a murit colonelul Vasilescu la Cotul Donului... Majorul Mîndrilă se opri în loc, uluit.

Buza de jos îi tremura. Visercan stătea cu mîna pe tocul revolverului. Visercan avea o palmă mare, ca o labă de urs. O clipă, majorul stătu înlemnit, apoi făcu stînga împrejur și coborî treptele de pămînt ale prispei. Apoi ieși din ogradă, lăsînd porțița deschisă în urma lui.

Partidul ne crește

de HORVÁTH IMRE

Singurel am fost la mama,
fără frați să-mi fie seama,
dar în piața Stalin, tată
mii de frați în juru-mi, roată!

Am crescut, însă copilul
mai trăiește încă-n mine.
N-am părinți, dar mi-e partidul
tată și mă crește bine.

N-am pămînt nici un hectar,
dar pămîntu-ntreg îl ar;
piinea noastră-o să se coacă
și-am să tai și eu oleacă.

În romînește de
IOANICHIE OLTEANU

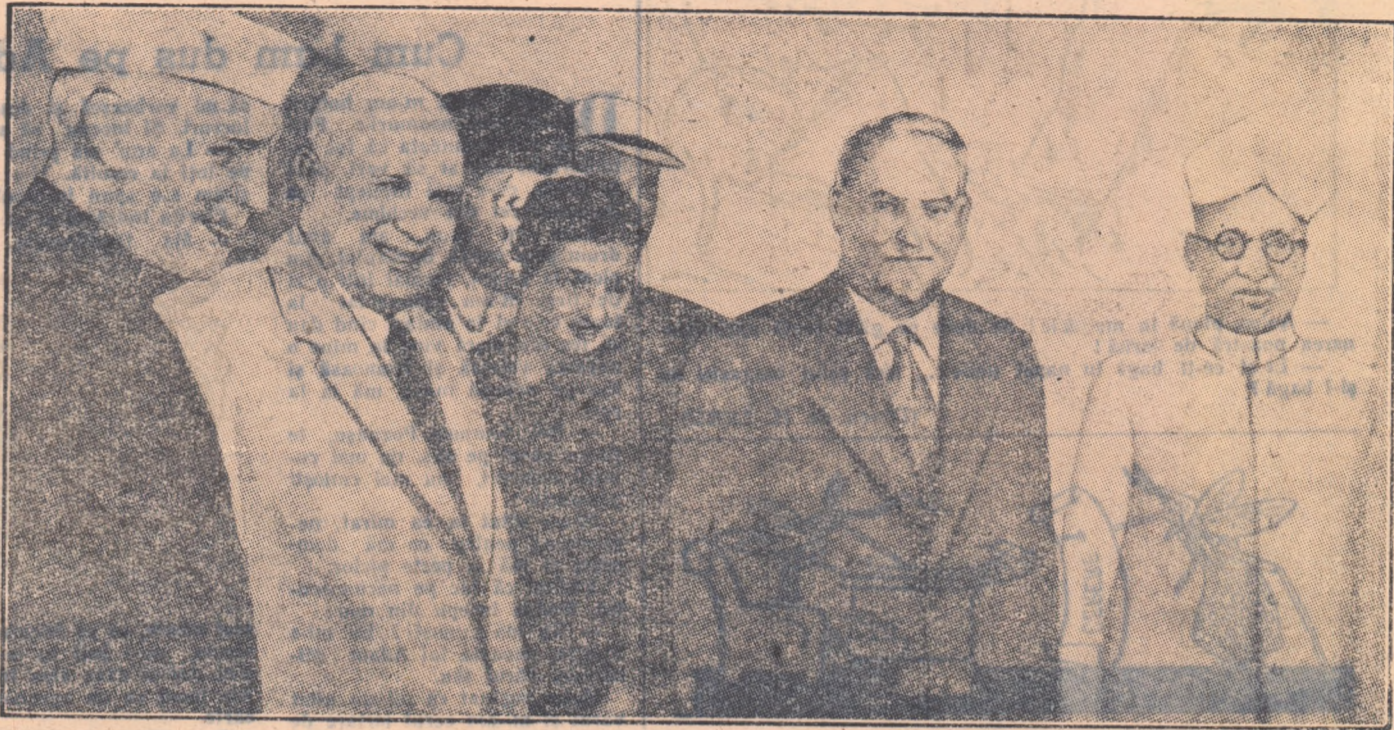

DIN TOATA LUMEA

Conducătorii poporului sovietic — oaspeți ai poporului indian

La 18 noiembrie au sosit la Delhi, capitala Republicii India, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și N. S. Hrușciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. Aproape un milion de oameni din Delhi și din regiunile din apropierea capitalei indiene au venit în întâmpinarea oaspeților dragi. Peste tot, în drumul spre oraș și pe străzile capitalei, conducătorii sovietici au fost primiți cu aclamații entuziaste.

IN FOTOGRAFIE: primirea pe aeroportul Palam, de lângă Delhi, a conducătorilor sovietici. De la stînga la dreapta: primul ministru al Republicii India, Jawaharlal Nehru, N. S. Hrușciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., Indira Gandhi, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și Sarvapalli Radhakrishnan, vicepreședinte al Republicii India.

Tratatativele — calea rezolvării principalelor probleme internaționale

Năzuințele popoarelor spre o pace trainică au impus anul acesta (ținerea conferinței de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri: U.R.S.S., Anglia, S.U.A. și Franța. La conferința din iulie s-au discutat cele mai importante probleme pentru pacea lumii și anume: securitatea europeană și Germania; dezarmarea și dezvoltarea relațiilor între Est și Vest. Cu acest prilej s-au dat directive ministrilor Afacerilor Externe al aceluiași puteri pentru a găsi căile dezlegării acestor probleme, potrivit intereselor păcii și colaborării între popoare.

În acest scop s-au întrunit miniștrii Afacerilor Externe ai celor patru puteri într-o conferință, tot la Geneva. Conferința și-a ținut sedințele de la 27 octombrie la 16 noiembrie. Miniștrii de externe au discutat deschis și pe larg problemele aflate pe ordinea de zi.

Pentru a ne da seama de ce nu s-au obținut rezultatele cele mai bune, să vedem cum au privit fiecare din părți rezolvarea problemelor aflate pe ordinea de zi.

Uniunea Sovietică a socotit și socotește că pacea în Europa și în lume nu poate fi clădită și menținută decât prin înființarea unui sistem de securitate colectivă, adică a unui sistem prin care statele Europei să-și ia obligația de a se ajuta între ele în cazul cînd unul din aceste state ar fi atacat de vreun alt stat.

În schimb, puterile apusene au venit cu asemenea propuneri care nu numai că nu puteau să ducă la stabilirea păcii în Europa, dar prin urmările lor, măreau pericolul unei noi agresiuni din partea militarismului german. Puterile apusene au ținut morții ca R. D. Germană să fie alăturată forțat Germaniei apusene și o astfel de Germanie unificată, să se militarizeze înolcându-se în alanta lor, a Atlanticului de Nord. Or, după cum se știe, blocul Atlanticului de Nord este îndreptat împotriva Uniunii Sovietice și țărilor de democrație populară.

Uniunea Sovietică a propus ca problema unificării Germaniei să fie rezolvată de germanii înșiși, prin tratative directe între cele două state

germane: R. D. Germană și R. F. Germană.

Cît privește problema dezarmării, Uniunea Sovietică a propus să se încheie o convenție internațională, prin care să se prevadă reducerea înarmărilor — care apasă greu pe umerii popoarelor — și să se interzică armele atomice. Îndeplinirea întocmai a măsurilor de dezarmare ar fi urmat să fie făcută printr-un control internațional riguros. Reprezentanții puterilor apusene o bisnuși numai să vorbească despre pace, dau înapoi cînd se cere să se pornească cu adevărat la luarea de măsuri în vederea întăririi păcii. Așa se face că ei nu s-au alăturat propunerilor sovietice.

În privința celei de a treia probleme — și anume stabilirea unor relații normale pe toate țărimurile între țăările din Răsărit, ale lagărului socialist, și cele capitaliste, din Apus, Uniunea Sovietică a făcut propuneri pentru înlăturarea oricăror bariere care împiedică schimbul de mărfuri și pentru dezvoltarea legăturilor între țări în domeniul culturii, științei, sportului, turismului. Reprezentanții puterilor apusene nu au fost de acord nici cu aceste propuneri. Ei veniseră la conferință cu propuneri care urmăreau menținerea barierei economice și amestecul lor în treburile interne ale altor țări.

Conferința de la Geneva a ministrilor afacerilor externe a arătat nu numai piedicile ci și drumul spre rezolvarea dreaptă a problemelor aflate în discuție. De aci și importanța ei pentru mersul în viitor al desfășurării situației internaționale. Lucrările conferinței au îndreptat atenția celor mai largi mase populare asupra principalelor probleme care asteaptă să fie rezolvate. S-a dovedit odată mai mult uriasa forță mondială a luptătorilor pentru pace care cer să se depună noi străduințe, ca pe calea tratativilor să-și găsească dezlegarea aceste probleme, să se întărească pacea și prietenia între popoare.

TUDOR POPESCU
prof. universitar de la
Facultatea de Științe Juridice
din București

NOTE DE DRUM

Tonas în orașele și satele Albaniei noi

Știam și înainte o seamă de lucruri despre Albania, dar, firește, nu așa fi putut spune că o cunoșteam prea bine. Călătoria făcută de curînd în această țară mi-a dat însă puțința s-o cunosc îndeaproape și s-o îndrăgesc.

De la țărmul Mării Adriatice și pînă sus în creierul munților, Albania este un adevărat șantier. La tot pasul întilnești lucruri noi, neafiate înainte vreme. De nerecunoscut a devenit chiar pentru localnici capitala țării, Tirana. Vechea așezare se transformă cu fiecare zi într-un oraș modern. De la blocurile de locuințe arătoase, școlile și institutele de învățămînt superior, parcurile și grădinile și pînă la teatrele, cinematografele și studioul cinematografic, totul este nou în acest oraș. Pe harta Albaniei și-au făcut apariția așezări noi. Printre acestea se numără și orașul Stalin, important centru petrolifer. În multe localități au luat ființă numeroase uzine și fabrici moderne. Așa sînt combinatul textil „Stalin” din Tirana, rafinăria de zahăr „Maliq” din Korcea, combinatul pentru prelucrarea lemnului de la Elbasan, fabrica de ciment din Vlora, fabrica pentru fermentarea

La 29 noiembrie se împlinesc 11 ani de la eliberarea Albaniei de sub jugul cotoritorilor fasciști, de către glorioasa Armată Sovietică. Ziua de 29 noiembrie este sărbătoarea națională a poporului albanez. Publicăm cu acest prilej articolul pictorului V. Kazar, lector la Institutul de arte plastice „N. Grigorescu”, care a vizitat de curînd R. P. Albania.

tutunului de la Skoder și altele.

Lucruri noi întilnești pretutindeni și în satele Albaniei. O deosebită impresie lasă vizitatorului străin marile lucrări de canalizare care au

scopul de a reda agriculturii zeci de mii de hectare, înainte nefolosite. Am vizitat un asemenea canal din regiunea Vlora. Acest canal — cel mai mare din Albania — poartă numele de complexul hidrotehnic Vioșa-Levan-Fieri și se întinde pe o lungime de 55 km. O parte din el a și fost dat în folosință. Cînd întreaga lucrare va fi terminată, de aci vor putea fi alimentate cu apă 15.000 hectare pămînturi secetoase din valea Fieri.

Satul Bulgareț este așezat în apropierea orașului Korcea. Aci toți țărani muncitori au intrat în cooperativa agricolă de producție. Oamenii se aflau în toată strînsulii seclei de zahăr. Am întilnit aci un soi deosebit de neajunsuri. Membrii cooperativei se plîngeau că nu știu ce să facă cu atîta bogăție de rod. Recolta de sfeclă de zahăr din anul acesta întrecea de cîteva ori recolta din alți ani.

Ca om de artă, m-a interesat îndeaproape viața culturală din Albania. Pînă în anii puterii populare, în această țară nu exista teatru profesionist. Acum, această lipsă nu numai că a fost îndepărtată, dar mișcarea artistică de amatori a împînzit orașele și satele. Broderia, meșteșugul sculpturii în lemn și alte minunate tradiții ale artei populare sînt încurajate și sprijinite de stat. Alungarea neștiinței de carte se împletește cu o adevărată sete pentru cultură, care o întilnești la oamenii muncii de la orașe ca și la cei din sate.

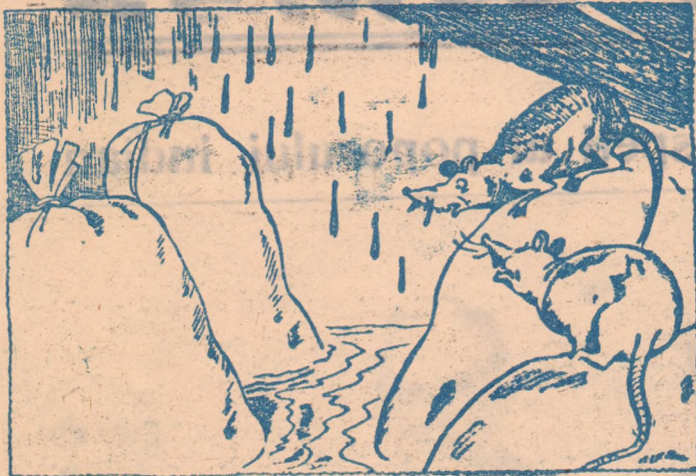
Albania și-a schimbat cu totul înfățișarea. Poporul albanez, sub conducerea Partidului Muncii desfășoară o rodnică activitate pașnică pentru continua înflorire a patriei sale, pentru o viață îmbelșugată și fericită.

VASILE KAZAR
pictor

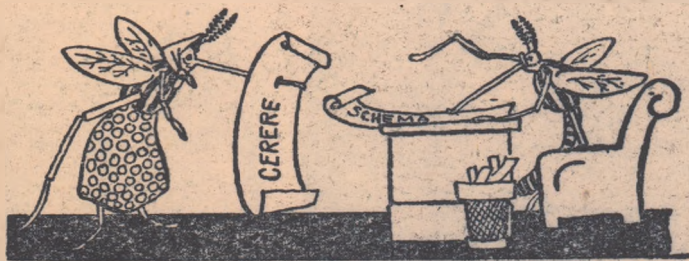
Pe una din străzile Tiranei. Artiști amatori din sate îmbrăcați în frumoasele lor costume naționale vizitînd orașul.

Grijă...

— Aoleo, plouă în magazie! Se duce pe gîrlă toată aprovizionarea noastră de iarnă!
— Ei și ce-ți bagi tu nasul unde... nici șeful magaziei nu și-l bagă?

(Desen de H. LERU)

Țîntarul demagog

Se oțara țîntarul, bizător vestit, și-i tremura tot corpul uscat ca un chibrit, vorbind în adunare despre-o problemă-cheie: „Sînt mulți ce nu au încă încredere-n... femeie!”

— Femeia, măi tovarășe, (spunea bizătorul) E, vorba ceea, fala... doar știe tot poporul că sarcina de muncă, oricît ar fi de grea, o duce la-implinire ca un bărbat sadea. De-aceia spun s-audă înfră conștii mei: Aveți, iubiți tovarășe, încredere-n femeie!

Cînd s-a sfîrșit această vestită adunare, o țîntăriță zveltă și lesne-ncrezătoare, se duse la biroul (dar fără pic de teamă!) Unde era țîntarul conducător de seamă, țîntînd în acul gurii (înfiptă ca-n proțap) o cerere-adresată destoinicului „cap”. Ceruse țîntărița, pre cite mi se pare, să i se dea, acolo, o slujbă oarecare. Țîntarul înconjoară odaia, cu pași mari,

și-i spune, studiind-o atent, prin ochelari: — Eu cred că vei rămîne, fetiço, de căruță: Pentru serviciul ăsta mata ești... prea slăbuță! Avem un post pe schemă, nu-i vorbă, dar mă zbat să angajez în munca aceasta... un bărbat. Și-apoi, o țîntăriță nici n-ar putea să steie Văzînd că printre-ai noștri...e singura femeie!

★
Morala: Mulți, femeia în slavă o ridică...Dar nu-i încredințează răspunderi, nici de frică!

STELIAN FILIP

GHICITORI

Umbli seara, „Domnișoara”, Oamenii li ies 'nainte, Și prin case, Luminoase, Lasă hrană pentru minte. (Bibliotecara)

Nu-i minune, Ori ce-ați spune: Iute e la joc și treabă, Dar constat că prin sat Cînd e fată — cînd e babă! (Artistă de la câmin)

Răzbușarea punctului farmaceutic

Unii gestionari de cooperative nu se îngrijesc să aprovizioneze cu medicamente punctele farmaceutice care funcționează în cadrul cooperativelor.

Dulapul de medicamente către gestionarul cooperativel: — Dacă tu m-ai tratat cu nepăsare, eu cu ce să te tratez? (Desen de NIC. NICOLAESCU)

Scrisorile lui ILIE POZNAȘU

Cum l-am dus pe Adam la școală

De data asta m-am hotărît să-mi ajut neamurile. Poți să zici dumneata că fac familiarism, dar ai să vezi, pînă la urmă, că-s mai înțelept ca Solomon cel din vechime. Cum îți spun, am avut drum prin satele Banatului. Am picat la Lugoș, tocmai într-o zi de tirg. M-am zglimboiat la toate ce'e și la amiază, cînd dau să ies din piață vine la mine o nevastă voinică și frumoasă și așa pe nepusă masă, mă la la rost.

— Hei, domnule Poznașu, te ții cu nasul pe sus, nu mai cunoști oamenii, nu mai cunoști neamurile!

M-am uitat la ea mirat, nepricepînd pentru ce mă domnește și mă ia peste picior.

Văzînd că fac pe necunoscutul, femeia începu din nou:

— Nu mă cunoști? Eu mi-s Florița, nevasta lui Adam Mihăescu, vărul tău.

M-am rușinat că mi-am uitat vărul și mi-am cerut iertare de la Florița, spunîndu-i că de-oi avea prilej, o să mă reped și pe la dinșii. Am întreat-o de una, de alta și de sănătatea și de țuica lui vărul Adam. Despre toate mi-a vorbit femeia cu laudă și voie bună, dar cînd a adus vorba despre Adam, a început să ofteze și i s-au lîvit în ochi două mărgele frumoase și triste.

— Știi, dragă Ilie, că mă sudeie într-una, iar cînd țuica e mai tare ca ei, pune mina pe ce-apucă și mă fugărește prin grădina, de se cruceșc toți vecinii.

— Poate i-ai pătat onoarea familiei — îndrăznesc eu. — Uite, în chestii de astea mi-e greu să mă amestec.

— Păcatele mele! Parcă mie d-asta-mi arde? Nicl lui nu-l trec prin căpățină asemenea bolinzii. Altu-i baiul: nu mă lasă la școala de carte. Am mai rămas în sat trii neveste care nu știm carte și un singur om: Adam al meu. El nici nu vrea s-audă. Da' eu am zis: moartă-coaptă, pînă la Anul Nou vreau să citeșc ziarul. Că vorba cîntecului: Ce folos că mi-s voinică și la minte puțintică?

Mi-au plăcut vorbele Floriței și l-am făgăduit că mine-zic oi fi oaspetele ior. M-am ținut de cuvînt și m-am dus la vărul. Dar înainte de a-l păși pragul, am întreat eu pe cine trebuie cum stă Adam cu țuicăreala și cu hărnicia. Despre țuică, oamenii mi-au spus că numai toamna, cînd se fierb prunele, o face cam lată: de simbătă seara pînă duminică dimineața; în restul anului însă, Adam bea ca fiecare om căruia nu-i place să umble în patru picioare. Cîț despre hărnicia lui Adam, toți oamenii mi-au spus același lucru, de parcă ar fi fost vorbiți: e primul la toate muncile. Pe ăsta — dacă ar ști carte — l-am băga la deputăție. Așa că, în clipa în care am bătut la poarta lui Adam, știam cu cine mă voi răfui.

Cînd m-a văzut vărul, a venit către mine cu brațele întinse, muștrîndu-mă.

— Acuma vii la mine, mă, vîntură-țară? De ce n-ai picat cînd am fierț prunele? No, stai că nu-l nici o hibă, că nu sună vasațul a gol.

Il porunci Floriței să pună pe masă ce se cuvine cînd pică un neam, lăudîndu-se apoi cu cucuruzul ce l-a cules.

— Numai doi inși din sat m-or întreat la cucuruz. Unul din ei, zic alții, e un fel de agronom. Da' nu-l adevărat, e tot țaran, că n-a umblat la școală domnească.

Am ciocnit nol cînstitele păhărușe și l-am rugat pe vărul

să-mi vorbească și despre alte lucruri. Și începui să se laude.

— La anu' mă prind să-l bat pe toți la recoltă. Ți-o spun ție și-am s-o spun întregului sat.

Florița îndrăzni și ea:

— Mă lăudărosule, lasă-ți

mai moale, că pe Nicolae Crișoveanu nu-l bați tu la recoltă, nici dac-ai avea stea în frunte. Ala lucră ca un agronom, după carte.

S-a ridicat vărul de la masă și s-a răsțit către Florița. Dar l-am apucat eu de mincă. L-am poftit pe scaun, rugîndu-l să vorbească ce-o vrea fără să se ridice de la masă. Și deschise vărul o gură cit o sură.

— Ai noroc că-i vărul ție acl, că altfel ție-aș arăta eu ție. Ce, cărți samăna o-mul pe ogor? Pe dracu! Samăna griș și cucuruz. Tata ce-o semănat? Da' tata lui tata? Dacă ești hărnice scoți pită și din piatră seacă. Nu-mi trebuie carte, că nu mi-s popă... Mă, vărulule, uite, la anu' pun ră-mășag că-l tai la recoltă pe ăsta ce zic oamenii că-l un fel de agronom, pe Nicolae Crișoveanu.

— Mă Adame — îi inflăcăcerez eu — da' vreau să știe de pe acum tot satul de treaba asta. Uite, eu îți dau o mină de ajutor.

— La muncă?

— Nu, ca să afle lumea ce ai de gînd. Uite, zie să faci o scrisoare despre ce'e ce plănuiești

și s-o pui acolo, la tabla de po-ulța mare, s-o citească lumea.

— Lasă, mă Ilie, eu nu știu carte. Ce dracu, n-am eu gură ca să le spun oamenilor!

— Mă Adame, mă vărulule, uite, îți fac eu scrisoarea.

— Știu eu?!

— Ce să ști? Lasă, ție-o fac eu să afle și trecătorii din alte sate că am un văr așa de hărnice.

— Treaba ta!

Și făcui următoarea scrisoare: „Dragă nevastă și iubiți săteni,

Eu, Adam Mihăescu, locuitor al acestui sat, vin să vă spun următoarele: Am o nevastă hărnice și tare cumsecade. De 15 ani de cînd trăiesc cu ea nu m-a ocărit niciodată, în afară de zilele cînd se fierb prunele, cînd țuica îmi dă putere să umblu în patru picioare. Am trăit cu Florița mea lume albă pînă astă primăvară, cînd am început s-o sudui și s-o altoiesc un picuș, din pricina prostiei mele. Ea, cap mai luminat ca al meu, a hotărît să învețe carte. Eu, cap mai îngust, neprețuind învățătura de carte, m-am încăpăținat ca porcu-n cucuruz și n-am lăsat-o să umble la școala de alfabetizare.

Asta înseamnă că nu mi-am dat sama că a venit și ceasul deșteptării oamenilor muncitori și cînstiții pe care bolerii i-au ținut în întuneric. Draga mea Florița! Te rog să mă terți pentru cele ce ție-am făcut. Iar de miine seară, spun ca să știe întreg satul, te iau de mină și mă duc la tovarășul dascăl, ca să ne învețe a scri și a citi.

Dacă nu m-oi ține de cuvînt să mă arate cu degetul întreg satul.

Acum, cînd inchei scrisoarea, țin să-i mulțumesc vărului meu Ilie Poznașu, care a venit la mine tocmai la timpul potrivit și care a scris cu mina lui această scrisoare, dictîndu-i eu cu gura după porunca inimii mele!”

Il iau pe Adam cu frumosul, și-l spun să vină cu mine la sfat, ca să-l rog pe președintele să pună dumnealui scrisoarea la gazeta de perete.

— Mă vere, mă Adame, da' să nu mă faci de ris. Dacă nu muncești să fii primul, vor spune oamenii că ești un lăudăros.

— Mă, dacă-ți spun: îi bat pe toți la recoltă.

Ajung eu cu vărul la sfat, întru numai eu la președinte, îl spun cum stă chestiunea, a priceput totul de îndată și după cîteva clipe îl pofti în biroul său și pe vărul meu.

— Tovarășe Adam — zise președintele — ai să faci ce scrie aici?

— Dacă n-oi face, să nu-mi mai răspunzi la „bună-ziaua”, tovarășe președinte.

— Bun. Atunci pun articolul la gazeta de perete ca să afle toată lumea.

— Pune-l îndată! — zise poruncitor și fălos vărul meu. — Să afle despre mine și pruncul și trecătorii din alte sate.

Acum sînt tare bucuros. Mi-a venit veste că Adam și Florița se duc la școala de carte. Bietul vărul meu Adam! Dacă nu mă duceam pe la dinsul rămînea omul neajutat.

Pentru conformitate, GEORGE CIUDAN